

Synthetic education

Onderwijzen in samenhang

René Berends

De wereld doet zich aan kinderen voor als een eenheid. Het is voor hen op school dan ook even wennen als op school de te leren kennis en de te ontwikkelen vaardigheden vakken- en domeingesplitst aangeboden worden. Voor Parkhurst was dit een doodlopende weg. Zij streed voor 'synthetic education' en experimenteerde met het integreren van vakken en domeinen.

De vormende waarde van onderwijs

Voor Parkhurst ligt de vormende waarde van onderwijs vooral in 'synthetic education'. Zij stelt dat leraren dienen te streven naar integratie van leerstofdomeinen en vakken en het laten ervaren van verbanden. Parkhurst stelt dat onderwijs veel beter te begrijpen is als deze betekenisvol en geïntegreerd aangeboden wordt: 'Only in the synthetic way ... can we make knowledge a living and fruitful organism rather than a dead and barren file'. Ze citeert hier uit het boek van Wilson 'An experiment in Synthetic Education' (1921). Parkhurst noemt het: 'A little book with a big message'.

Dr. O'Brien Harris (1931) beschrijft waar het Parkhurst om te doen is: 'The plan is meant to be not a new school method but a way of life based on the human life of the world rather than on the conventions of traditional school life.'

Logische verbanden en betekenisvolle contexten

Bovenstaande citaten maken duidelijk dat Parkhurst benadrukt dat kennis en vaardigheden interdisciplinair, geïntegreerd en op elkaar betrokken gepresenteerd moeten worden en in samenhang met het alledaagse leven. De citaten maken nog niet duidelijk wat die inhouden zouden moeten zijn. Maar ook daar heeft Parkhurst een mening over. Met het leren van feitjes schieten we niets op: 'Pure memory work is difficult and a burden to the mind'.

Voor Parkhurst geldt dat binnen een gesplitst curriculum leerlingen het logische verband en de betekenisvolle contexten missen. Daltonscholen doen er dan ook goed aan om kritisch hun methode-inhoud te analyseren, niet alleen vanwege de vraag of kinderen er zelfstandig en samen mee kunnen werken, maar (vooral) vanwege de vraag of methoden adequate leerstof bieden om over de grenzen van de schoolvakken heen te kijken. Het gaat dan om vragen als: Hoe kunnen we steloprachten koppelen aan een geschiedenisles? Hoe kan er gerekend worden bij een aardrijkskundeles over het weer? Hoe gebruiken we leesstrategieën bij het lezen van een tekst bij biologie?

Projecten en thematisch onderwijs

Ook projecten, werkstukken, het kiezen van eigen studieonderwerpen, het opzetten van eigen onderzoeken passen daarom niet alleen uitstekend bij daltononderwijs, ze maken de essentie ervan uit. Dan wordt leerstof levend en vruchtbaar. Leraren zouden volgens Parkhurst ernaar moeten streven om bij zulke projecten en thema's aandacht te hebben voor de vakken taal, lezen, rekenen. Die krijgen dan binnen de contexten uit de wereldoriënterende vakken en de kunstzinnige en creatieve vorming veel meer betekenis.

Parkhurst realiseert dit ook op haar eigen school. Als ze in 1925 na een studiereis naar China enthousiast op haar school terugkomt, pakt ze vol uit. De hele school krijgt een Chinese aankleding. De vloer wordt groen geverfd, er wordt een groot Boeddhabeeld geplaatst, er komt een azuurblauwe meditatiekamer en langs de wanden worden kleden met galopperende paarden gehangen. En de kinderen luisteren naar Chinese verhalen en praten, schrijven en rekenen ook over China!

Ontkavelen

Om leerstof betekenisvoller en functioneler te maken, kunnen (dalton)scholen meer naar vakken- en domeinintegratie streven. Historisch gezien is deze roep altijd een waarde geweest van de reformpedagogische bewegingen. We mogen ons verheugen op het feit dat tegenwoordig ook daarbuiten weer meer aandacht gevraagd wordt voor het ontkavelen van ons onderwijs.

Het project China op de New York Dalton School. Foto: Historisch Dalton Archief